

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

Priester volgens de Orde van
Melchisedek

De communieritus

Retraite volgen

De Eucharistische opvoeding
van de jeugd

De H. Juliana van Mont Cornillon

Het schitterende borduurwerk van de binnenkant van het tabernakel achter het hoofdaltaar van de Kapel van het Allerheiligste Sacrament in de Hemelstraat. We herkennen de oorspronkelijke gotische monstrans die wij voor de aanbidding van het Allerheiligste Sacrament gebruiken.

De vruchten van Covid-19

E.H. Louis Bochkoltz

Beste vrienden en weldoeners,

Aangezien God het opperste goed is, zou Hij in zijn werk geen kwaad laten insluipen, was Hij niet dermate machtig dat Hij het goede uit het kwaad kan trekken. (Sint-Augustinus in zijn boek *Enchiridion*, hoofdstuk 11).

Dood, lijden en ziekte zijn niet de werken van God, maar de gevolgen van de zonde. De mens is vrij, vrij om hier op aarde het goede te kiezen, zonder beperkingen, en zo kan hij het eeuwige geluk bij God in de hemel verdienen. En God helpt ons voortdurend met zijn genade om goed te doen. Maar helaas — we zijn er allemaal getuige van — de mens kiest er vaak voor om zijn vrijheid te misbruiken, om zich tot slechte dingen te wenden, om zijn trots, zijn hebzucht of zijn plezier te bevredigen.

Maar zelfs als God nooit kwaad wil en in geen geval de bewerker van het kwaad is, weet Hij hoe Hij er meer goed uit kan trekken.

Tijdens deze maanden van quarantaine hebben we geleden. Misschien hebben we aan de ziekte geleden. We leden in ons sociale leven, dat plotseling stopte. Sommigen hebben geleden bij het zien sterven van een dierbare zonder hem te kunnen helpen of zelfs te begraven. Velen hebben geleden en lijden nog steeds economisch. Erger nog, we hebben geestelijk geleden door verstoken te zijn van de sacramenten en het bijwonen van de Heilige Mis.

En toch *zou God in zijn werk geen kwaad laten insluipen, was Hij niet dermate machtig dat Hij het goede uit het kwaad kan trekken.* Dit is hoe we verrast zijn om bepaalde 'vruchten van Covid-19' voor onze gemeenschap te zien.

Sinds de heropening van de kerken hebben we een duidelijke toename van het aantal aanwezigen bij de H. Mis in onze kapellen gezien. Zowel doordeweeks als op zondag. Deo gratias!

Sommige mensen hebben ons ontdekt door online diensten te volgen. Op het feest van het Allerheiligste Hart kwam een heer zich presenteren na de mis: "Ik volgde u drie maanden lang elke dag. Ik was nog nooit in deze kerk in Antwerpen geweest. Kan ik de kleine kapel zien van waaruit de diensten werden uitgezonden?" Hij kwam uit Amsterdam!

Het was een knipoog van de Goddelijke Voorzienigheid dat de eerste zondag van heropening samenviel met de plechtigheid van het feest van Sacramentsdag, het feest van onze kapel en priorij. Zelfs als we onze gebruikelijke grote processie niet konden uitvoeren, was het een echte troost om een eerbetoon te brengen aan Jezus, onze Koning, door een kleine processie te doen in onze buurt.

Andere gelovigen komen voortaan naar ons voor de H. Mis, omdat ze het Heilig Lichaam van onze Heer op hun knieën en de tong ontvangen, met het grootste respect, terwijl nu zelfs de meest conservatieve priesters dit weigeren. In dit nummer publiceren we een oproep van Oostenrijkse artsen over de tongcommunie en het begin van een studie over de geschiedenis van de communieritus.

De Covid-19 was ook het instrument van een echte parochiemobilisatie. En hier willen we iedereen bedanken die zich heeft toegewijd aan de heropening van onze kapellen en de ontwikkeling van onze communicatie en de zichtbaarheid van het apostolaat van de Priesterbroederschap Sint-Pius X.

Onze activiteiten worden ondertussen geleidelijk op een normale manier hervat: kampen, retraites, bedevaarten ... Dat de goede vruchten van deze slechte ziekte in onze ziel blijven.

Het korte verhaal van mijn lange levensweg

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is het vervolg van het boek *Het korte verhaal van mijn lange levensweg*. Dit zal systematisch gepubliceerd worden in de volgende nummers van *De Monstrans*.

Bisschop van Tulle

Ik ben dus tot Bisschop van Tulle benoemd! Ik wist niets, helemaal niets van het bisdom Tulle, het is een afgelegen bisdom in het Centraal Massief.

Ik wist zelfs niet exact waar zich de stad Tulle bevond. En toen heb ik natuurlijk contact moeten opnemen met de vicarissen-generaal en ik ben hen gaan opzoeken. Ik heb de vorige bisschop Mgr. Chassagne ontmoet om te weten te komen wat de situatie in het bisdom was. Hij had zijn ontslag ingediend. Het was een heel heilige en heel goede bisschop die me heel vriendelijk heeft ontvangen. De vicarissen-generaal hebben me ook vriendelijk ontvangen. Alles is goed verlopen.

Ik heb niet zoveel moeilijkheden gehad. Ik was toch al een beetje gewoon om een bisdom te leiden. Spijtig genoeg was dit armzalig bisdom — zoals zoveel bisdommen in Frankrijk — in een staat van onwaarschijnlijk verval, het ging op elk vlak bergafwaarts: er waren geen roepingen meer, de zusters verlieten de dorpen waarin ze zich bevonden, ze verlieten de ziekenhuizen of sloten de katholieke scholen; er waren steeds minder priesters, dus steeds meer parochies voor één enkele priester, bijna geen roepingen in het seminarie, drie of vier roepingen voor het hele bisdom ... Het was een bisdom in verval. Er waren mogelijkheden om iets te ondernemen. Ik heb mijn best gedaan om de priesters bijeen te brengen, om ze op te zoeken en om ze aan te moedigen en ik heb hun gezegd: *“Niet alles is verloren, we gaan proberen om katholieke scholen op te richten, daar zullen we kinderen met een roeping vinden. We gaan proberen om de enige Congregatie van zusters, die het bisdom telt en die er gesticht werd, te steunen.”* Zij hielden zich met veel parochies bezig — zo een beetje wat u doet

— de poliklinieken, de kleine lagere scholen, ze hielpen de priesters in hun parochies. Ze maakten zichzelf ongelofelijk nuttig, de bevolking hield van hen. En dus moedigde ik de priesters aan en zei ik: *“Maar we moeten hun roepingen sturen, we moeten jonge meisjes naar deze Congregatie sturen.”* Maar ik ben niet lang gebleven ... Nog zes maanden ...

Algemeen Overste van de Congregatie van de Paters van de Heilige Geest

Op 22 augustus en de dagen nadien vond het Algemeen Kapittel plaats in Chevilly-Larue.

Eerste stemronde ... Twee derde van de stemmen waren nodig. Een bisschop kan eenvoudigweg niet tot Algemeen Overste benoemd worden met een absolute meerderheid. Ik moest niet alleen 51% van de stemmen hebben, ik had twee derde nodig, dus 67%. Welnu, bij de eerste stemronde, was ik op twee procent na al bijna verkozen. Toen ben ik opgestaan en heb ik gezegd: *“Luister, doe mij een plezier, laat mij bisschop van Tulle blijven. Ik ben er zes maanden geleden aangekomen, ik begin de priesters, de mensen en de werken van het bisdom te kennen ... Ze hebben twee jaar lang geen bisschop gehad, als ze straks weer geen bisschop hebben ... Laat mij in het bisdom Tulle, want Paus Johannes XXIII heeft me er benoemd ...”*

Tweede stemronde ... 70%, 72% ... Oh! Wat kan ik doen?

Zie, hoe de goede God de dingen telkens opnieuw leidt! En altijd tegen mijn wensen in! Goed, ik heb geprobeerd om dat van ganser harte te aanvaarden en moedig te zijn en ik denk dat dit **één van de lessen is die u uit deze voorbeelden zou**

moeten trekken: Wanneer men Gods wil en niet zijn eigen wil doet, dan zegent de goede God dit. En ten slotte gaat men zich hechten aan de taak die de goede God u gegeven heeft. Men moet niet bang zijn.

Aangezien ik bisschop van Tulle was, kon de Congregatie me natuurlijk niet zomaar, zonder toestemming van de Paus, weghalen uit het bisdom Tulle, en dus was de goedkeuring van de Paus nodig ... Er moest een telegram naar de algemeen secretaris gestuurd worden, zodat hij dit telegram (naar de Paus) zou sturen: *“Vraag om bevestiging van de verkiezing van Mgr. Lefebvre tot Algemeen Overste van de Paters van de Heilige Geest.”* En Paus Johannes XXIII antwoordt: *“Ik geef mijn zegen voor de verkiezing van Mgr. Lefebvre tot Algemeen Overste van de Paters van de Heilige Geest.”*

Goed! Het einde van Tulle. Algemeen Overste van de Paters van de Heilige Geest! Net toen het Concilie begon! Augustus 1962, het Concilie is in oktober 1962 begonnen. Midden in de strijd! De derde wereldoorlog zoals ik het noem. Ik heb de oorlog van 1914-1918 meegemaakt, de oorlog van 1939-1945 en de oorlog van het Concilie 1962-1965 ... En die is volgens mij de ergste! Het is de ergste, hij doodt de zielen. Hij doodt niet alleen de lichamen, hij doodt de zielen!

Nu ben ik Algemeen Overste van de Paters van de Heilige Geest. Het was bij de Paters van de Heilige Geest dat ik mijn studies in Rome had gedaan. Maar het Frans Seminarie was geen seminarie van de Congregatie, waar haar toekomstige leden werden opgeleid; de seminaristen die hun studies hadden afgerond, keerden terug naar hun bisdom. Enerzijds kende ik de Congregatie redelijk goed, maar anderzijds kende ik niet veel Paters van de Heilige Geest, aangezien ik maar één jaar noviciaat had gedaan voor ik naar de missies ben vertrokken.

Maar uiteindelijk is dat niet zo belangrijk, ik beschikte over zeer goede assistenten. Ik had zes assistenten, omdat de Congregatie 5200 leden en zestig bisschoppen telde. Zestig bisschoppen in de Congregatie, die bisdommen in Afrika, Zuid-Amerika, de Verenigde Staten en Canada hadden. We hadden zo een beetje overal bisschoppen, maar niet in de hele wereld, omdat de Congregatie van de Paters van de Heilige Geest bedoeld was voor de evangelisatie van de zwarten.

Om onze aanwezigheid te rechtvaardigen was er dus een zwarte bevolking nodig. Daarom had de Congregatie bijvoorbeeld 52 parochies bij de zwarte bevolking in de Verenigde Staten, vooral in Louisiana. We hadden er zelfs één in de beruchte

wijk van New York, Harlem, waar de politie niet naartoe durfde te gaan! Taxi's rijden er niet in! Als u vraagt om naar die wijk te gaan, dan stopt de taxichauffeur voor de wijk en dan zegt hij tegen u: *“Nu kunt u te voet verder, wij rijden die wijk niet in.”* Het is afschuwelijk. Maar wij hadden een parochie in die wijk. Het schijnt dat er nu nog enkele priesters zijn, ik denk twee, die er nog naartoe gaan om naar het ziekenhuis te gaan, 500 meter verder, als er ongelukken gebeuren ... en er gebeuren altijd ongelukken. De zwarten van dat land zijn Portoricanen, mensen die van overal komen, sommigen doden elkaar, verwonden elkaar, steken elkaar met messen tijdens vechtpartijen in de cafés, enz. Goed, dan brengt men ze naar het ziekenhuis en soms, als ze dan zeggen dat ze katholiek zijn, dan gaan we de pater halen, omdat ze misschien gaan sterven en dan moet men hen het H. Oliesel toedienen. Het traject van 500 meter deden de paters te voet. Aangezien ze

April 1962 – Bisschop van Tulle.

Stichter aan het woord

priesters waren en een soutane droegen, werden ze nog gerespecteerd, ze werden niet aangevallen of beroofd. Nu zijn ze, voor hun eigen veiligheid, verplicht om een Jeep aan de politie te vragen. Ongelofelijk, ongelofelijk! Zo zie je maar! De Congregatie van de Heilige Geest was dus overal verspreid en heel erg groot.

De vriendelijkheid van Monseigneur tijdens zijn bezoeken.

Zoals ik u al verteld heb, was ze in veel landen vertegenwoordigd, eerst in de Verenigde Staten en later in Canada omdat ze zich vooral met de zwarte bevolking bezighield. Afrika was natuurlijk het belangrijkste actiegebied van haar missionarissen, in de Frans-, Engels- en Portugeessprekende landen en in Zuid-Afrika. Er waren ook missionarissen op de Antillen, op Martinique, op Guadeloupe, op Trinidad, in Frans-Guyana, in Zuid-Amerika, de Amazone, het Zuiden van Brazilië, Santa Catarina, Rio en elders ... Ten slotte, overal waar zwarten woonden.

Roepingen waren natuurlijk afkomstig uit Europa — en ook uit Canada en Amerika — we hadden er ook huizen, maar vooral in Frankrijk, aangezien de Congregatie door Pater Libermann — een Jood afkomstig uit de Elzas — is opgericht, het is redelijk merkwaardig, maar het is zo. We hadden ook een kerkprovincie in België, één in Engeland, in Ierland, in Duitsland en in Zwitserland. In Italië hadden we geen kerkprovincie, er waren wel enkele Italianen maar niet veel. Italianen treden graag in Italiaanse Congregaties in. Ze zijn heel gehecht aan hun familie. Als een Italiaan zich moet verplaatsen, of hij nu naar de Verenigde Staten, naar China of naar om het even waar vertrekt, hij neemt al zijn neven, nichten, kortom de hele familie met zich mee. Hij werkt niet met de mensen van het land, maar hij

laat heel de familie komen om mee te werken ... Ze zijn heel gehecht aan hun vaderland ... Voor een Congregatie die niet in Italië is opgericht, is het heel moeilijk om er zich te vestigen. We hadden ook geen Duitstalige Zwitsers. We hadden vestigingen in Franstalig Zwitserland maar niet in Duitstalig Zwitserland. Zou hetzelfde voor de Broederschap gelden? Hoewel ik niets speciaals heb ondernomen, zijn er Duitstalige Zwitsers gekomen, ook vrouwen en later Italianen. We hebben Italianen ... en dit jaar zijn er nog drie ingetreden in Flavigny, dat is fantastisch. God zij dank!

De Congregatie van de Heilige Geest was dus heel belangrijk, vooral door al haar bisschoppen, maar ik ben benoemd op het moment dat het Concilie begon en dat was natuurlijk een hele grote gebeurtenis voor het leven in de Congregatie. En tegelijkertijd kreeg ik van het Generaal Kapittel de taak om het moederhuis te verhuizen. Het bevond zich nog in de rue Lhomond in Parijs en het was toen verbonden met het provinciaalaat, wat soms voor moeilijkheden zorgde. En dus heeft het Generaal Kapittel erop aangedrongen dat de nieuwe Algemeen Overste het moederhuis naar Rome zou verhuizen, zoals veel andere religieuze Congregaties. In de loop van de eerste twee jaar hebben we dus het provinciaalaat verlaten en hebben we ons in een ander huis in Parijs, in de rue des Pyrénées, gevestigd. Twee jaar later zijn we naar de Monte Mario in Rome vertrokken, waar het moederhuis zich nu nog steeds bevindt. Dat alles baarde ons natuurlijk veel zorgen, net als het Concilie en de bezoeken. Natuurlijk moest ik al die landen, al die streken, al die gebieden bezoeken. Dat was natuurlijk een behoorlijk groot werk. En zij die tegen mij waren, tegen mijn benoeming, hebben ervan geprofiteerd gedurende het Concilie. Want er was een kleine groep die helemaal niet akkoord was, die schrik had van mijn traditionele standpunten, en toch was ik met een ruime meerderheid verkozen. Maar deze kleine, heel actieve groep bestond vooral uit professoren van het seminarie zoals Pater Lécuyer, die in Rome verbleef. Ze vormden een kleine groep intellectuelen, ik zou zeggen dat ze progressief, modernistisch en vastberaden waren. En aangezien ze zich door het Concilie — dat per slot van rekening in hun voordeel was — gesterkt voelden, hebben ze ervan geprofiteerd om, binnen de Congregatie, propaganda te maken voor veranderingen, voor het aanpassen aan de wereld of het 'aggiornamento' van de Congregatie en alles wat daarmee samenhangt ...

Priester volgens de Orde van Melchisedek

E.H. Louis Bochkoltz

Waarom zijn wij op deze aarde? “Om te leven”, luidt het antwoord van de meeste mensen. “Om goed te doen”, volgens mensen van goede wil. “Om onze hemel voor te bereiden”, zeggen de heiligsten onder ons.

En toch, waarom is Onze-Lieve-Heer op aarde gekomen? Niet om te leven, maar om te sterven. De dood voor onze verlossing was het doel van zijn tijd hier, het goud dat Hij zocht. Dus Hij was niet in de eerste plaats een leraar, maar een Redder. Door zijn Offer.

Daarom moeten wij het Priesterschap begrijpen en liefhebben. Dit geldt voor priesters. Het geldt evenzeer voor de gelovigen. We moeten de priester begrijpen. We hebben de priester nodig. Onze Heer Jezus Christus heeft ons in deze nacht van Witte Donderdag het priesterschap als erfenis gegeven, opdat tot het einde der tijden de zielen niet alleen zouden zijn. Opdat er priesters zouden zijn om voor hen te bidden, priesters om het Misoffer op te dragen.

We moeten ook van de priester houden. Bid voor de priesters. Bid dat meer jonge mannen hun leven geven om priester te worden. In de afgelopen tien à vijftien jaar is het priesterschap vaak bezoedeld door het aanstootgevend gedrag van sommige mannen van de Kerk die hun priesterschap afvallig zijn geweest, maar dat verandert niets aan de essentie van het Priesterschap.

‘Sacerdos’ in het Latijn, ‘sacer dans’ ofwel ‘het heilige geven’: ‘De priester is een alter Christus.’

Aartsbisschop Lefebvre begreep als geen ander dat alleen een heilig priesterschap met een gezonde leer de Kerk kon herstellen en het is daarom dat hij de Priesterbroederschap Sint-Pius X gesticht heeft: voor de vorming van nieuwe priesters en hulp te bieden aan alle priesters die om zijn hulp zouden vragen.

“Priester volgens de Orde van Melchisedek”, zoals de Heilige Schrift zegt. Maar wat betekent dat? Waarom worden we priesters genoemd “volgens de Orde van Melchisedek”? Waarom zijn wij geen priesters in de lijn van Aaron, aan wie het priesterambt van de priester in het Oude Testament toebehoorde?

De redenen voor de ontoereikendheid van het Levitisch priesterschap waren talrijk.

1. Aarons priesterschap was vleeselijk, wereldlijk, van vader op zoon. Het priesterschap van Melchisedek, als symbool van het priesterschap van Christus, is eeuwig. Dit aspect van zijn priesterschap wordt in de Bijbel in symbolische termen uitgedrukt. *Melchisedek die zonder vader is, zonder moeder, zonder geslachtslijst, zonder begin van dagen en einde van leven — en zo is hij de Zoon van God volkomen gelijk geworden, deze Melchisedek blijft Priester voor eeuwig.* (Hebreeën 7:3) Niemand wist waar hij vandaan kwam. Zijn geboorte? Zijn dood? Dus de Heilige Geest stelt hem voor als het beeld van Onze-Lieve-Heer.

2. Een tweede reden is dat Onze-Lieve-Heer in zichzelf zowel het koningschap als het priesterschap combineert, en dat gold ook voor Melchisedek. *Melchisedek, koning van Salem, die priester was van de Allerhoogste God, offerde brood en wijn.* (Genesis 14:18) *Onze Heer zou geen vrede hebben zonder gerechtigheid; daarom wilde Hij alle dingen met Zichzelf verzoenen door Zichzelf, alles wat op aarde is en in de hemel verzoenen en vrede stichten door het Bloed van zijn Kruis.* (Kol 1:20).

3. De ‘grootsheden’ van Melchisedek was een voorspelling van de grootsheden van Christus. Abraham erkende dat Melchisedek groter was dan hij was door hem te eren. *Abraham gaf hem een tiende van alles wat hij had verdiend.* (Genesis

14:20)

4. Het priesterschap van Melchisedek was sacramenteel en onbloedig, zonder het offer van stieren en geiten. *En Melchisedek, de koning van Salem, offerde brood en wijn; hij was een priester van de Allerhoogste God.* (Genesis 14:18) In de Mis noemen we het offer van Melchisedek: 'sanctum sacrificium immaculatam hostiam'. Het offer van Melchisedek was een vredesoffer, geofferd nadat Abraham de oorlog tegen de vier koningen had gewonnen.

5. Onze-Lieve-Heer zelf was van een andere afstamming dan die van het Levitische priesterschap. Hij behoorde tot de stam van Juda, niet, zoals de zonen van Aaron, tot de stam van Levi. De Heilige Paulus zegt ons: *Want het is bekend dat Onze Heer uit Juda gesproken is; en met betrekking tot deze stam heeft Mozes niets van priesters gesproken. En dit is nog veel duidelijker nu als evenbeeld van Melchisedek een andere priester is aangesteld, één, die het niet geworden is volgens de wet van een vleselijke instelling, maar uit kracht van een onvergankelijk leven; want er is betuigd: "Gij zijt priester voor eeuwig naar de Orde van Melchisedek." En zo werd de vroegere instelling opgeheven om haar zwakte en nutteloosheid.* (Hebreeën 7:14-18) Het historische kader van de ontmoeting tussen Abraham en Melchisedek is veelzeggend. Alles wat we weten over Melchisedek is te vinden in korte passages in Genesis, Psalm 9, en in de Brief aan de Hebreeën.

Genesis meldt dat terwijl Lot, de neef van Abraham, in Sodom woonde, de stad werd aangevallen en ingenomen door de legers van vier machtige koningen. Dit is de eerste oorlog die in de Bijbel is vastgelegd. Naast het vangen van de koning van Sodom, vatten ze ook Lot en zijn familie. Toen Abraham hoorde van het ongeluk van Lot, verzamelde hij een klein leger van 318 dienaren en behaalde een grote overwinning. Niet alleen heeft hij de buit van de invallers teruggewonnen, maar hij heeft ook Lot en zijn familie bevrijd.

Abraham had recht op alles wat hij had gewonnen door zijn overwinning. Wetende dat Abraham misschien in verleiding zou kunnen komen om zich materieel te verrijken, stuurde God hulp in de persoon van Melchisedek.

Melchisedek, de koning van Salem, die priester was van de Allerhoogste God, offerde brood en wijn, zegende Abram en zei: "Gezegend zijt gij, Abram, door de Allerhoogste God, de Schepper van hemel en aarde! En gezegend zij de Allerhoogste God, die uw vijanden in uw hand heeft geleverd. En Abram gaf hem de tienden van alles." (Genesis 14:18-20)

Eerste H. Mis van E.H. Sebastian Kolinski, 28 juni te Antwerpen.

Hij houdt niets voor zichzelf. *Na deze gebeurtenissen kwam het woord van Jahweh tot Abraham in een visioen: "Vrees niet, Abram; Ik ben u tot schild; Overgroot zal uw loon zijn."* (Genesis 15:1)

Zo zegent de Hemelse Hogepriester degenen die niet op zoek zijn naar de materiële buit van de aarde. Wij zijn dus priesters volgens het geslacht van Melchisedek.

De vervulling wordt gevonden in Christus, door wie wij priesters zijn. Het is een deelname aan het priesterschap van Christus.

Zo ook heeft Christus Zichzelf de eer niet toegeëigend Hogepriester te worden, maar Hij die tot Hem heeft gesproken: "Gij zijt mijn Zoon, Ik heb U heden verwekt", zoals Hij dan ook op een andere plaats heeft gezegd: "Gij zijt Priester voor eeuwig, naar de Orde van Melchisedek." (Hebreeën 5:5-6)

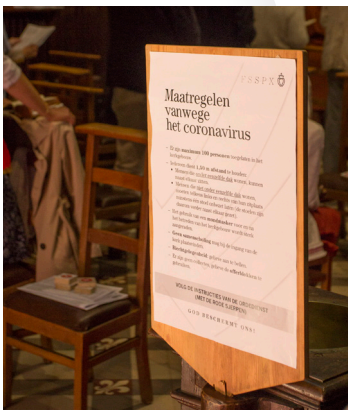
Het offer van brood en wijn dat door Melchisedek werd gebracht, was een voorafbeelding van de Heilige Mis die door Jezus-Christus in het Laatste Avondmaal werd ingesteld. De Heilige Mis die een offer is. En zelfs als de gelovigen niet aanwezig zijn, bieden de priesters het offer aan in naam van de gelovigen. Daarom staat de priester naar het altaar gekeerd, naar het Kruis.

Tijdens de quarantaine hebben jullie heel veel traditionele kerken gezien die de Heilige Mis online uitzonden, omdat de H. Mis als offer zo belangrijk is. Het is erg moeilijk, zo niet onmogelijk, om een moderne mis uit te zenden zonder de gelovigen, omdat de moderne mis meer lijkt op de herdenking van een maaltijd.

Laten we bidden, dierbare gelovigen, voor een heilig priesterschap, volgens de Orde van Melchisedek, en dat de Katholieke Mis overal en altijd de hernieuwing van het Offer van Onze-Lieve-Heer blijft.

Mini-Sacramentsprocessie (14 juni)

De communieritus: introduction

(Deel 1/4)

Uit *Lettre à nos frères prêtres* n. 43 (september 2009)

De communieritus

Tijdens de reis naar Frankrijk van paus Benedictus XVI in 2009 heeft iedereen kunnen zien dat hij de communie enkel uitdeelde op de traditionele manier, d.i. in de mond. Dit nodigt ons uit om de huidige praktijk van de ontvangst van de communie in de hand in vraag te stellen.

De onderliggende principes

Laat ons eerst de principes bekijken die onze beschouwing onderbouwen. De liturgie is doorheen de geschiedenis nooit vast geweest en hoeft dat ook niet te zijn. In principe is er dus ook geen bezwaar tegen een redelijke ontwikkeling van de liturgie, voortgaand op de traditie, zolang ons deze legitiem wordt voorgehouden door de Kerk. In het bijzonder leert de geschiedenis ons dat de rituelen van communie doorheen de tijden wel degelijk zijn veranderd en dat er ook vandaag nog plaatselijke verschillen zijn. Ook past het ons niet om de handcommunie per se als onwaardig te bestempelen, aangezien verschillende historische bronnen aangeven dat deze praktijk nog tot in de 9e eeuw op sommige plaatsen in gebruik was.

Er bestaat vandaag, in de postconciliaire liturgie, een indult om de communie in de hand te ontvangen. Wij vinden dit indult zeer betreuenswaardig aangezien het aanleiding geeft tot veel gevallen van oneerbiedigheid jegens de H. Eucharistie, wat ook de achterliggende bedoelingen van de mensen mogen zijn, die wij hier ook niet willen beoordelen. Ondertussen mogen we niet vervallen in een juridisch voluntarisme. Het is niet omdat een praktijk wordt getolereerd (omwille van diverse redenen), dat deze ook goed en passend zou zijn. In deze denkoefening over de

handcommunie willen we daarentegen objectieve argumenten aanbrengen die niet zomaar van tafel geveegd kunnen worden.

De Geschiedenis, de ritus en het canoniek recht

Vrij veel historische bronnen geven dus aan dat er in een aantal gevallen in de eerste eeuwen van het christendom de communie wel degelijk in de hand werd uitgereikt. Deze historische overweging is echter niet voldoende om zomaar de actuele praktijk van de handcommunie te rechtvaardigen. Dan zouden we ons schuldig maken aan een “buitensporige terugkeer naar een liturgisch archeologisme” dat paus Pius XII in zijn encycliek *Mediator Dei* (1947) veroordeelde. We zien immers dat de Kerk al sinds meer dan een millennium de manier waarop de communie wordt uitgereikt heeft vastgelegd. Dat is een enorm feit dat ons toch aan het denken moet zetten.

Bovendien is de liturgie niet simpelweg een verzameling van rubrieken die door hogerhand zijn vastgelegd en die men gewoon dient uit te voeren, zondermeer. De liturgie is eerst en vooral een gebed, dan een ‘ars celebrandi’ en ten slotte de “eerste en onmisbare bron van een ware christelijke geest”. Het is in dat licht dat we de argumenten van de handcommunie en de tongcommunie tegen elkaar moeten afwegen. Tenslotte, zonder te bezwijken aan een soort legalisme, mogen we toch ook niet de wet zomaar aan de kant schuiven. We zullen onze studie dan ook afsluiten met een objectief onderzoek naar de regelgeving in verband met de communie in de huidige liturgie.

De overwegingen van Mgr. Marini, pauselijk ceremoniemeester

Om terug te komen op wat paus Benedictus XVI heeft gedaan, zullen we zijn pauselijke ceremoniemeester Mgr. Guido Marini citeren die ongetwijfeld de gedachtegang van onze paus correct beschrijft: “De uitreiking van de communie in de hand is nog steeds, vanuit juridisch oogpunt, een indult ten opzichte van de universele regel. Dit is toegestaan door de Heilige Stoel aan die bisschoppenconferenties die erom gevraagd hebben. Met de manier waarop paus Benedictus de

communie uitdeelt, wil hij de waarde onderstrepen van deze universele regel die nog steeds van toepassing is op de gehele Kerk. Daarnaast kunnen we er ook in zien dat de paus een voorkeur heeft voor deze manier van de uitreiking van de communie die, zonder zich te stellen tegen de andere manier, toch beter de waarheid van de Werkelijke Aanwezigheid in de eucharistie onderstreept en die meer bijdraagt tot de godsvrucht van de gelovigen en het aanvoelen van het mysterie. Dit zijn elementen waarvan het, vanuit een pastoraal oogpunt, dringend noodzakelijk is om ze te onderlijnen en te herontdekken.” (Osservatore Romano, 26 juni 2008)

“Geef ons de tongcommunie terug!” Het pleidooi van 21 Oostenrijkse artsen

De communie geknield en op de tong ontvangen: een sanitaire veiligheidsmaatregel tegen de verspreiding van het coronavirus? Ja, als men 21 katholieke artsen mag geloven die onlangs naar de Oostenrijkse Bisschoppenconferentie (ÖBK) hebben geschreven om de traditionele toediening van de communie te herstellen, een rite die in mei 2020 verboden werd.

Alles begint in Italië met professor Filippo Maria Boscia, voorzitter van de vereniging van katholieke artsen, die in mei laatstleden – tijdens de ‘lockdown’ – deze indruk van hem deelt: “Als arts ben ik ervan overtuigd dat de handcommunie minder hygiënisch is en dus minder veilig dan de tongcommunie. Zeker is alvast dat de handen het lichaamsdeel zijn dat het meest aan ziekteverwekkers wordt blootgesteld”, legt de geneesheer uit.

Het is op grond van die vaststelling dat een groep Oostenrijkse artsen een brief heeft verstuurd naar de bisschoppen van hun land om hun te vragen het verbod op de tongcommunie op te heffen, uitgevaardigd onder het voorwendsel van pandemiebestrijding.

Zoals de Duitstalige webstek voor religieuze informatie *kath.net* meldt, wijzen de Oostenrijkse artsen op heel wat ‘sanitaire maatregelen’ die met de traditionele Mis, de zogeheten Mis van H. Pius V, gepaard gaan: “De priester wast zijn handen vóór de mis, na de consecratie, houdt hij zijn – vooraf met water gewassen – duim en wijsvinger bijeen tot aan

de communie”.

De geneesheren herinneren er nog aan dat er moeilijk besmetting door microdruppels plaats kan vinden wanneer de gelovige de communie geknield ontvangt en de priester recht blijft staan; en ze besluiten: “Vanuit hygiënisch standpunt kunnen we niet begrijpen waarom de tongcommunie in Oostenrijk verboden is.”

Het valt nu alleen nog te bezien wat de leden van het ÖBK zullen antwoorden op de vraag van het artsencollectief. Zullen de Oostenrijkse prelaten, weinig gevoelig voor theologische argumenten en een beroep op de Overlevering van de Kerk als ze doorgaans zijn, meer gehoor geven aan de redenering van Hippocrates’ leerlingen?

(bron: FSSPX.NEWS, 23 juni 2020)

Retraite volgen: gekkenwerk of een zegen?

Dieuwert Pattyn (tevens verschenen in *Tegenstroom* nr. 3/2019-2020)

Van drie tot acht februari had ik de kans om een retraite te volgen in de Priorij van het Allerheiligste Sacrament te Antwerpen. Wat volgt is mijn persoonlijke ervaring als 20-jarige student van wat de meesten onder ons zouden bestempelen als een aftandse manier om uw tijd te verspillen.

Een eerste vraag zou zijn hoe ik er ooit ben op gekomen om een retraite te volgen. Ondanks mijn 'katholieke opvoeding' was ik tot enkele jaren opnieuw niet meer gelovig. In het middelbaar ontgroeit men de verhalen van de Bijbel en het geloof in het algemeen. Leerkrachten gaan zelfs uit hun weg om geloof te bestempelen als pure fantasie en fabels.

Begin 2018 kwam ik gelukkig in aanraking met het KVHV, een vereniging die uitkwam voor haar idealen, één daarvan zijnde het Katholiek geloof. Meer en meer werd ik aangetrokken door de essentiële vraag van het leven, die ik voordien wegwijsde als een overbodige gedachte. Een jaar later na mijn ontgroening te hebben verdiend voelde ik mij toch al enorm katholiek, ik ging naar de mis, ik kende mijn gebeden, vele van mijn vragen waren beantwoord etc. Maar kon ik zeggen dat ik het bijbelverhaal goed van buiten kende en de boodschap daarachter? Was ik waarachtig een ander mens geworden? Ik vond toen van wel, maar wat later bleek was uiteraard het tegenovergestelde.

Mijn goede vriend — als ik hem zo mag noemen — E.H. Bochkoltz van de Pius X-priorij hier in Antwerpen nodigde mij wel vaker uit voor gesprekken over het geloof. E.H. Bochkoltz was en is voor mij een oneindige bron van wijsheid, elk gesprek leerde ik meer bij, en niet per se over 'de stoffige Bijbel'. Hier wilde ik wel meer tijd voor vrijmaken, maar jong zijn en bier willen drinken met vrienden zorgt natuurlijk wel voor een gebrek aan tijd. Toen ik op de hoogte werd gebracht van het bestaan van een retraite, tijdens de lesvrije week dan nog wel, kreeg ik wel wat interesse.

Het idee van een week volledig tot rust te komen sprak me aan. Toch schrok het mij wel wat af: geen internet, geen pc, geen contacten, geen vrienden, geen cafébezoek ... Één week voor de retraite was ik nog aan het twijfelen om me in te schrijven. Op aandringen van mijn moeder, die vond dat ik vroeger moest leren opstaan, schreef ik me uiteindelijk in.

De retraite zelf

Zo gezegd, zo gedaan kwam ik een week later terecht in de Priorij. Bij het binnenkomen wordt gevraagd om de gsm af te geven. Nadat de introducties zijn gemaakt, wordt een kamertje aangewezen waar je het merendeel van je tijd komende week zal spenderen. Een klein kamertje met de basisbenodigdheden, een lavabo, een bed, een tafel, een stoel, een bureaulampje en een bidstoel. Direct schiet het in je hoofd: "Gij uil, wat hebt ge nu gedaan, zie u hier zitten, uw vrienden zijn zich waarschijnlijk aan het amuseren zonder u, en gij zit hier voor de moment zelfs zonder verwarming en ge kunt ze niet eens laten weten dat de verwarming niet werkt." Ik deelde mijn ervaring met nog twee andere retraitanten, maar ze leren kennen zat er niet in. Spreken is verboden tot op de laatste dag (om zo alle aandacht te schenken aan reflectie en meditatie). In alle stilte overweeg je om naar huis te gaan, om te zeggen dat het maar "voor een goei mop" was ...

Het dagschema ziet er als volgt uit: gebed, een maaltijd, een spreekuur, een meditatie plus een

H. mis. Op die manier driemaal daags. De dag begint stipt om zes uur en men ligt pas rond half elf in bed. Het vergt dus zeker discipline. Maar wat zorgt er nu net voor dat je deze retraite wilt verder zetten? Bidden en eten kan je per slot van rekening thuis ook. Ongetwijfeld zijn dit de spreekuren: je wordt onderwezen in het lijdensverhaal en de passie van Jezus. Het sterkt je geloof enorm, je begrijpt meer dingen en ziet ze nu duidelijker. Je leert de Bijbelverhalen maar ook alledaagse handelingen, hoe je je leven effectief kunt 'beteren'. Je kijkt uit naar elk spreekuur om weer geboeid en vol overgave te luisteren. Hierna wordt gevraagd je te begeven naar je kamer, waar je gedurende ongeveer een half uur zult mediteren over de les die je zojuist hebt meegekregen.

De retraite is gebaseerd op de geestelijke oefeningen van de H. Ignatius van Loyala en de week kent dus volgens zijn oefeningen drie fases: de weg van de reiniging, de weg van de verlichting en de weg van de vereniging. De eerste paar dagen word je onderwezen in de zondigheid van de mens, in je eigen zonden. Na deze 'reiniging' kom je terecht in een nieuwe sfeer, een sfeer van

verlichting, waar je bijleert over de geloofsleer en het leven van Jezus Christus. Naar het eind van de retraite kom je terecht in de mystiek en de persoonlijke band met God. Je maakt doorheen de week een heel proces mee, van zondig mens tot een verlicht mens. En dit is ook hoe je je zult voelen na deze retraite.

Ervaring

Voor een gelovig mens is een retraite, in de woorden van E.H. Verlinden, "een grote kuis". De Mis bijwonen zondag en biechten is slechts "een kleine kuis". In de retraite kuis je je eigen ziel eens grondig uit, dat terwijl je enorm veel bijleert over het geloof en de manier om dichter bij God te kunnen staan. Ik kan met hand op het hart zeggen dat deze week mijn leven heeft veranderd. Het is een ware zegen om een retraite te mogen volgen en ik raad het dan ook iedereen warm aan.

Voor meer informatie raadpleeg de site <https://fsspx.be/nl> of vraag naar de folder in de priorij zelf in de Hemelstraat.

Retraites in de Hemelstraat

20-25 juli

Geestelijke Oefeningen (gemengd)

Predikanten: EE.HH. Huysegems en De Clercq

17-22 augustus (francophone)

Retraite de Saint Ignace (mixte)

Predicateurs: Abbés Duverger et Bochkoltz

7-12 september

Mariale retraite (gemengd)

Predikanten: EE.HH. Verlinden en De Clercq

12-17 oktober

Geestelijke Oefeningen (dames)

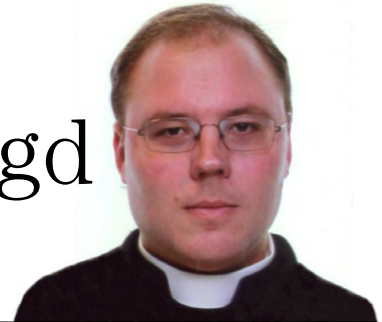
Predikanten: EE.HH. Verlinden en Bochkoltz

DEELNAME (PER RETRAITE): 180 EURO

INFO & INSCHRIJVEN: HEMELSTRAAT.INFO@FSSPX.BE

De Eucharistische opvoeding van de jeugd

E.H. Matthias De Clercq

“Zo gij Mijn Vlees niet eet en Mijn Bloed niet drinkt, dan hebt gij het leven niet in u. Wie Mijn Vlees eet en Mijn Bloed drinkt, zal verrijzen op de jongste dag. Hij blijft in Mij en Ik in Hem.” (vgl. Joh. 6)

Enerzijds zijn dit bemoedigende woorden van O.L.H., anderzijds bezorgen zij ons, ouders en priesters, verantwoordelijken voor de jeugd, ook zorgen. Onze Heer koppelt het bovennatuurlijke leven, de lichamelijke verrijzenis en de omgang met de God aan de H. Communie. Als vanzelfsprekend willen wij onze kinderen aan deze heerlijkheden laten deelnemen. De vraag is echter: hoe? Hoe kunnen wij hen een eucharistisch leven laten leiden? Enerzijds: als we hen niet stimuleren, komt er vaak niets van terecht. Anderzijds: als we hen te veel dwingen, dreigt het gevaar dat dit door hen nooit verinnerlijkt wordt en beschouwd wordt als iets extern, opgelegd door opvoeders. Ja, misschien vinden ze er nooit welgevallen in en bevrijden ze zich ervan zodra zij enige zelfstandigheid verwerven. Op het vraagstuk: hoe kunnen we een band tussen de kinderen en de eucharistische Jezus smeden, heeft Paus Pius X en Priester Poppe een oplossing, namelijk de communiebeweging van de Eucharistische Kruistocht.

Het startsignaal voor de Eucharistische Kruistocht ligt in het Decreet *Quam Singulari* van Pius X uit 1910 over de vroege Kindercommunie. Zodra het kind zelfstandig begint te denken, tracht de duivel het kind door de zonde tot zich te trekken. Paus Pius X dacht bij zichzelf: “Als Gods tegenstander reeds de kinderzielen belaagt, waarom onthouden wij hun de H. Communie? De H. Hostie is het tegengif voor de zonde. Zij geeft kracht om het goede te doen en het kwade te mijden.”

Om de kinderen echter vruchtbaar te laten communiceren, moeten ze begeleid worden. Hier

komt de Eucharistische Kruistocht van pas.

De E.K. leert vooreerst aan de kinderen dat zij schepselen Gods zijn en leven om God te dienen. Christus is onze koning, wij zijn soldaten ter uitbreiding van zijn Rijk. Belangrijk is dat zij God als de goede God leren kennen. God maakte voor ons de schepping en is mens geworden om ons door zijn dood te verlossen. Hij deed dit alles uit liefde. Liefde die nog steeds bestaat, want Jezus wil Zich met ons verenigen in de H. Communie. Hij is niet ver! Jezus leeft midden onder ons, in het tabernakel van de kerk. Dit alles leren de kinderen in de communiegebeden van Priester Poppe in zijn boekje *Bij de Kindervriend*. De kinderen leren dat Jezus hun beste Vriend is, trachten zich in deugdzaamheid aan Hem te spiegelen en een kleine Christus te zijn.

Om de kinderen passend bij hun leeftijd te doen groeien in liefde tot Jezus, kent de E.K. een systeem van progressie door middel van diverse rangen, nl.: schildknapen (6 jaar), kruistochters (8-9 jaar) en kruisridders (12 jaar). Bij het streven naar een hogere rang verklaart het kind bereid te zijn om meer inzet te tonen tegenover de H. Hostie. Terwijl de kruistochter zich verplicht iedere zondag te communiceren, tracht de kruisridder bijkomend elke dag een geestelijke communie te verrichten om zo, ook al is hij thuis, toch met Jezus verenigd te zijn. Hun band wordt inniger. De honger naar de H. Communie groeit en zal met meer vrucht ontvangen worden.

De liefde van de eucharistische Jezus, moet beantwoord worden met wederliefde. Liefde toont zich in bereidwilligheid tot offers. De kinderen brengen vrijwillige offertjes uit liefde tot Jezus. Hierdoor beoefenen zij de zelfoverwinning die zij als jongvolwassenen zullen nodig hebben. Het brengen van offertjes maakt hen sterker en leert

 E.K. ZOMERKAMP

6-16 jaar
Jongens & meisjes apart

H. Mis
Catechismus
Bospelen
Kampvuur...

2-11 Augustus
te
Boxtel (NL)

Info: m.declercq@fssp.xemail

hun de vereniging met God hoger in te schatten dan de wereldse goederen.

Bovendien beseffen de kinderen dat Jezus Zich bekommert om de redding van de zielen en dat ook zij door hun apostolaat hieraan kunnen meewerken. Zij doen dit door de schatkist van O.L.H. te vullen met hun communies, gebeden en goede voorbeelden: genaden die God aan andere zielen zal uitdelen. Maandelijks geeft de overste van de FSSPX ook een intentie. Deze intentie geeft aan waartoe de kinderen al hun 'gebeden, goede werken en het lijden van de dag' zullen opdragen. Als volwassenen denken wij soms als het dagelijkse kruis op onze schouders drukt: "Waarom doe ik dit allemaal?" Wel, een E.K.'er leert reeds de tegenslagen op te offeren voor een nobel katholiek doel. Het kind drukt deze intentie uit in de dagelijkse opdracht bij het morgengebed.

Om deze Eucharistische Methode, zoals Priester Poppe ze noemde, succesvol te laten zijn, moet het kind continu gestimuleerd worden door de priester, zijn ouders en andere kinderen. Ze moeten in een 'flow' gebracht worden. Vaak staan onze kinderen alleen in het geloof tegenover andere kinderen. Een gevlochten koord is echter steeds sterker! Daarom organiseert de Priesterbroederschap jeugdkampen, zodat de kinderen ervaren dat er een geheel leger van kruistochters bestaat.

Tijdens het kamp krijgt het kind een beeld van hoe een katholieke dag eruit ziet om dit nadien ook verder te zetten: zowel aandacht voor het tijdelijke als voor het geestelijke. Daarom is een E.K.-kamp

Bid,
communiceer,
offer je op,
wees apostel!

(motto van de E.K.)

uniek: buiten spelen, in contact komen met Gods natuur, maar ook het zielenleven stimuleren. Vooreerst is er de H. Mis met predicatie over een heilige, zodat de kinderen werkelijke voorbeelden voorgeschoteld krijgen; bij de H. Communie krijgen ze gedachten aangereikt om nadien zelf met OLH te spreken; bij het Rozenhoedje leren ze Jezus' leven te overwegen en op hun eigen leven toe te passen; tijdens de catechismusles wordt hun verstand verlicht en hun wil ontvlamd. De kinderen leven in groep, dus ook de sociale deugden komen aan bod. De kinderen volgen dus ongemerkt een geestelijke retraite.

Priester Poppe had een groot ideaal voor ogen! Een band tussen Jezus en de kinderen te smeden door te leven voor en in de H. Hostie. Hierdoor zullen zij aan de hemelse goederen deelachtig worden. Denken we maar aan onze Herman Wijns! Onthouden we de kinderen deze vorming niet en melden wij hen aan als lid van de Eucharistische Kruistocht!

De H. Juliana van Mont Cornillon

Br. René Maria

Ten noorden van de weg van Luik naar Herve, ter hoogte van Fléron, ligt het dorpje Retinne. Daar wonen in de 12e eeuw Hendrik en Frescendis, een adellijk echtpaar. Ze kunnen lang geen kinderen krijgen, maar bidden tot God en zullen eerst Agnes en vervolgens — in 1192 — Juliana krijgen. Wanneer Juliana vijf jaar oud is, sterven beide ouders en de kinderen worden aan de zusters van de Corneliusberg (Mont Cornillon) bij Luik toevertrouwd. “Zodat tegelijkertijd de onschuld en het heil der kinderen verzekerd, en de armoede van het gesticht door hun overvloed gelenigd werd.”

Ze groeien op in een hoeve, ‘de Boverie’, onder leiding van Zuster Sapientia. Juliana heeft verheven inzichten en verricht de nederigste werkjes. De zuster verzorgt de kinderen en leert hun ondermeer Latijn. Juliana schept al vroeg behagen in de boeken van de H. Bernardus, die “haar vurig schenen en zoeter dan honing, daarom las en overwoog zij die met diepe godsvrucht, en de heilige zelf vereerde zij met een bijzondere liefde ... Als jonge dochter had zij gans haar hart aan Christus geschonken ...”

Wanneer Zuster Sapientia tot overste van de vrouwen gekozen wordt, gaat Juliana met haar mee om in de lazerij de melaatsen te verzorgen. Zij legt de gelofte van armoede af, krijgt een kleed en wil haar leven wijden aan Christus.

Zij krijgt een visioen van de maan. “Een schitterende maan ... verscheen haar, maar met een breuk, iets als een donkere reet, een zwarte streep door haar ronde schijf. Zij zag dat lange tijd verwonderd, niet wetend wat het betekende. Ze kon niet bidden of deze voorstelling kwam terug ... Ze bad zelf en vroeg de gebeden van anderen om, zo zei ze, van een lastige plagerij verlost te worden.”

“Eindelijk openbaarde haar Christus dat de maan de tegenwoordige Kerk betekende en de breuk het uitblijven van een feest dat Hij verlangde te zien

gevierd worden door de gelovigen. Het was zijn wil dat de instelling van het Sacrament van zijn Lichaam en Bloed eenmaal in het jaar plechtiger en afzonderlijker zou herdacht worden dan op Witte Donderdag ... Dat feest moest het Geloof versterken, dat op het einde van de eeuw nog verder zou verzwakken; het moest dienen tot voortgang en zaligheid van de uitverkorenen. Wat op de gewone dagen door mindere devotie of nalatigheid achterbleef, moest door een plechtig herdenken van het H. Sacrament aangevuld worden.”

Wanneer Eva, een bevriende kluizenares, eens ziek is en ook door allerlei inwendige beproevingen gekweld wordt, bidt Juliana voor haar. Eva geneest en wordt verlost. Een zuster van het Begijnhof te Luik heeft verschrikkelijke hoofdpijnen. Ze legt de sluier van Juliana op haar hoofd en de pijnen blijven weg.

Pas lang nadat het eerste maangezicht verschenen was, vertelt ze erover aan de geleerde kanunnik van Sint Martinus, Jan van Lausanne. Hij beraadt zich met andere grote theologen als Hugo van Sint Caro, prior van de Dominicanen in Luik, en met aartsdiaken Jacob Pantaleon van Troye.

Wanneer Zuster Sapientia sterft, wordt Juliana door de zuster-verpleegsters tot nieuwe overste van de lazerij gekozen. Soms wordt Juliana gekweld door de duivel. De verpleegsters van Cornillon horen de stoten en slagen in haar kamer. “Als ze soms haar hoofd neerlegde op het oorkussen, kwam de boze geest dit wegrukken of deed haar bed onder zijn slagen daveren, alsof hij, nu ze niet bad, meer macht over haar bekwam. En als hij zag dat hij daarbij niets won, spoorde hij zijn trawanten aan haar door haat en laster te vervolgen.”

Juliana kwam op een keer bij Eva en zei haar: “Mijn lieve recluse, de helse geesten, die mij tot hiertoe gekweld hebben, laten mij nu met rust, maar

Vrijdag 7 augustus 2020

Op de feestdag van de H. Juliana van Mont-Cornillon

Voortdurende
Aanbiddingsdag in de Hemelstraat

Van na de Gelezen H. Mis om 10 u. tot 18.25 u.

de kwade geesten, die de harten van enige mannen en vrouwen beheersen, zijn des te heviger. Onze lofwaardige prior, heer Godfried, zal in de loop van dit jaar ten hemel gaan. Een broeder van ons huis zal hem vervangen, deze zal mij zodanig vervolgen dat ik Cornillon zal moeten verlaten.” Al wenende voegde ze eraan toe: “Ik zal moeten vluchten, in die tijd, recluse, zal ik u nodig hebben. Zult ge de voortvluchtige in uw cel ontvangen?” En Eva antwoordde: “Alles wat ik voor u kan doen, zal ik met de grootste vreugde verrichten.”

De gebeurtenissen verlopen zoals Juliana voorspeld heeft. In 1238 sterft Godfried en wordt vervangen door een die door omkoping prior kan worden en de goederen van de lazerij verkwist. Daarom verbergt Juliana de registers. In het jaar 1240 wordt Robrecht van Torotte bisschop van Luik. De slechte prior maakt aan de burgers van

Luik wijs dat hun recht op de lazerij geschonden wordt en dat Juliana veel geld aan de nieuwe bisschop gegeven heeft om een zeker feest in te stellen. Daarop dringen de opgehitste burgers op een gegeven dag de vrouwenlazerij binnen, waar ze tevergeefs naar de registers zoeken en alles kort en klein slaan. Juliana vlucht naar de kluis van Eva met de getrouwe medezusters.

De bisschop laat een onderzoek doen en de ware toedracht komt aan het licht. Juliana wordt in 1242 weer priorin en de Augustijner kloosterregel wordt ingevoerd in de lazerij bij Cornillon. Bisschop Robrecht stelt in 1246 het feest van Sacramentsdag voor het bisdom Luik in, maar zal kort daarna sterven.

Na de dood van Bisschop Robrecht heerste er chaos, de slechten profiteerden ervan. De nieuwe bisschop, Hendrik van Gelder, wordt enkel om politieke redenen en tegen zijn zin priester en bisschop gewijd. De aanhangers van de slechte prior maakten van de situatie gebruik om met de opgejutte Luikse burgers de vrouwenlazerij te verwoesten. “Als razende honden”, zegt de schrijver, “verwoestten zij het bedehuis om het onbewoonbaar te maken.”

Juliana vlucht met de haar getrouwe zusters naar Namen en daarna naar Salzennes. Juliana sterft in 1256 in Fosses. Daar wordt na enkele jaren haar lichaam achter het altaar bijgezet

Later zal Jacob Pantaleon van Troye onder de naam Urbanus IV tot Paus verkozen worden en hij zal in 1264 het feest van Sacramentsdag instellen voor heel de Katholieke Kerk.

Juliana van Mont Cornillon wordt in 1869 door Paus Pius IX heilig verklaard. Ook in onze kerk in de Hemelstraat in Antwerpen is een kleine relikwie van St.-Juliana in het altaar ingemetseld. Laat ons altijd een grote verering voor Christus in het H. Sacrament onderhouden!

Danknoveen, voor het welslagen van onze H. Sacramentsprocessie, ter ere van de H. Juliana van Mont-Cornillon

Vanaf woensdag 29 juli t.e.m. donderdag 6 augustus

God, grootheid van de ootmoedigen, Gij die de zalige maagd Juliana op wonderbare wijze hebt ontvlamd om de eredienst van het Allerheiligste Sacrament te bevorderen; geef ons, vragen wij, het spoor van haar nederigheid zo te volgen op aarde, dat wij met haar gekroond mogen worden in de hemel. Door Christus onze Heer. Amen.

Onze Vader - Wees gegroet.

- ¹ 'Heiligen van onzen stam, Juliana van Cornillon' door Kan. Dr J. Coenen. Uitgeverij 'De Kinkhoren' 1946
- ² 'Met de heiligen het jaar rond' geredigeerd door Dom J. Huyben, Dom H.J. Scheerman, Antoon Coolen, Anton Van Duinkerken, deel 2, Uitgeverij Paul Brand, Bussum, 1949.
- ³ 'Histoire d'un Glorieux Passé - Sainte Julienne de Cornillon, Saint Eve de Saint Martin et la Fête-Dieu', door Clotilde de Sainte Julienne. Uitgever J. Van Wesenbeeck, Antwerpen, 1924.

Aankondigingen

Priesterwijdingen in juni voor de FSSPX

- Zaitzkofen: 3 (linksboven)
- Dilwinn: 4 (rechtsboven)
- Ecône: 10 (linksonder)

Fietstocht naar Echternach (jongens vanaf 13 j.)

26-30 juli

Info en inschrijven: br.renemaria@fsspx.email

Bonnheiden: sportdag van de Traditie

19 september

- 10.30 u.: voetbaltoernooi
- 18.30 u.: avondmaal
- 20 u.: kampvuur

Info en inschrijven: laurentvanderlinden@telenet.be

Bedevaart naar Lourdes: 50 jaar FSSPX

24, 25, 26 oktober 2020

Info en inschrijven: hemelstraat.bedevoort@fsspx.be

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Hoogmis (tijdelijk) 17.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 18.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Donderdag 8.25 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: bruxelles.stjoseph@fsspx.be

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8.00 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295, D-45356 Essen
Tel. : +49 (0)20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 17.30 u.

Monstrans

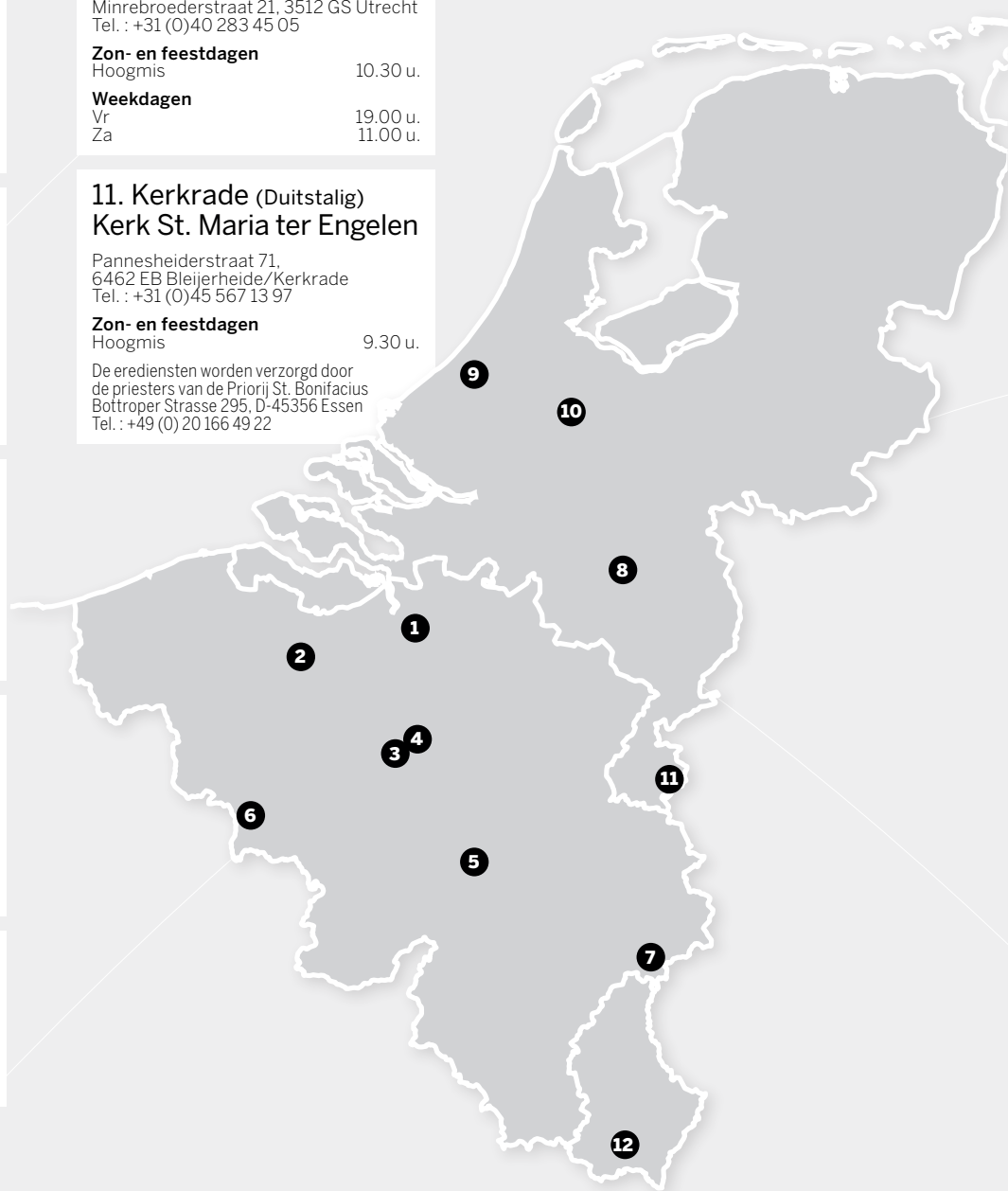
is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de

Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale priesterbroederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook Broeders, Zusters en een Derde Orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen je geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen, en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.